

[Albrechtsen]

det sagde ministeren overordentlig lidt om med hensyn til de spørgsmål, jeg stillede.

Et spørgsmål, som blev rejst fra flere sider, var spørgsmålet om, hvorfor dette her skal være en sådan hastesag, og dertil siger man, at det er på grund af klimaforholdene. Det kan godt være, ministeren har en forklaring, der beror på klimaet, men ministeren må så erkende, at det er en hastesag, og uanset om det er forsvarligt eller ej, vil man altså haste sagen igennem inden jul. Det lå der i ministerens svar; det kan ministeren ikke komme uden om.

Det næste trin i beslutningsprocessen bliver så, at selskaberne begynder at kaste penge ind i det til efterforskningen. Så kan ministeren sige: ja men det er ikke det offentlige midler, og det binder ikke det offentlige. Nej, men hvis disse penge bliver kastet ind, og hvis der så viser sig vældige olieforekomster, så det bliver profitabelt for selskaberne at udvinde, så ved vi jo, hvordan det går: det, der nu bliver besluttet, får præjudicerende virkning for det, der kommer til at ske. Jeg giver i hvert fald ikke meget for eventuelle forsikringer på nuværende tidspunkt om, at det ikke har præjudicerende virkninger, især ikke, når man ikke vil besvare de helt fundamentale spørgsmål, som bliver stillet, og det vil man jo ikke.

Når jeg så henviser til en ekspertrapport, der viser, at det grønlandske samfund faktisk ingen økonomisk gevinst får af dette her, begynder ministeren at tale om, at den pågældende rapport havde en formynderholdning og sådan noget. Det ved jeg ikke noget om, men det afgørende – og det svarede ministeren ikke på – er, om det, der står i den rapport, der er lavet, rent faktisk er rigtigt. Det er det interessante spørgsmål, og det undgik ministeren behændigt. Derfor vil jeg gentage spørgsmålet: er det rent faktisk rigtigt, at det er sådan, eller kan ministeren fremlægge en beregning, der viser, at Grønlands hjemmestyre, altså den grønlandske statskasse, får nogen som helst fordele af dette her? Kan ministeren i mindste måde sandsynliggøre det? Det tror jeg ikke. Der tror jeg der ligger et meget vigtigt problem, og jeg synes, at den tavshed, der var i ministerens svar på dette punkt, viser noget om, at der er et problem, som vi i VS i hvert fald vil gøre meget for at få opklaret, inden der træffes beslutninger om det.

Det samme gælder det spørgsmål, jeg stillede, og hvortil man siger, at der ikke er præjudiceret noget. Ja men hvordan ligger det med de grønlandske myndigheders miljøkontrol? Ministeren siger, at myndighederne selvfølgelig er opmærksomme på miljøproblemerne, men har man talt med selskaberne om miljøproblemerne, og foreligger der nogen former for tilkendegivelse af forståelse mellem de to miljømyndigheder, statens og landstyreets, og selskaberne? Eller er det sådan, at man har sagt til selskaberne: I skal ikke forvente at få nogen sejlsads gennem Scoresbysund; det kan der naturligvis ikke blive tale om?

Det rejser det andet spørgsmål, jeg stillede ministeren: når vi nu ved, at det ikke går at sejle igennem Scoresbysund, og når vi ved, at det ikke vil kunne betale sig at sejle nordom, fordi der er is hele året, så det ganske enkelt ikke kan betale sig, hvorfor igangsætter man så dette her? Det er jo omsonst, det kan jo ikke gennemføres, det er umuligt. Er det ikke rigtigt, hr. minister? Det kan ikke accepteres, at man sejler igennem Scoresbysund, og det er uprofitabelt at sejle den anden vej; det vil sige, at projektet er ingenting, medmindre der altså foreligger den risiko, at man allerede så småt har indstillet sig på, at der skal sejles gennem Scoresbysund. Det er den eneste fornuftige forklaring, som kan få dette her til at hænge sammen, og det er en meget alvorlig og meget bekymrende forklaring.

Men det kan være, vi kan få et tilsagn her og nu fra ministeren om, at der ikke skal sejles gennem Scoresbysund, og hvis det er tilfældet, stiller sagen sig anderledes. Så bliver der godt nok ikke noget olieeventyr, så vidt jeg kan se, men så slipper vi også uden om alle de mange andre alvorlige problemer, som ligger i denne sag.

Lad mig slutte med at sige følgende: hvis det grønlandske landstyre havde den fulde kontrol over både ressourcerne og miljøspørgsmålene, ville jeg ikke blande mig. Men når ministeren siger, at jeg er formynderisk, glemmer han, at folketinget har hovedparten af ansvaret for disse råstofproblemer og selv har tiltaget sig dette ansvar ved at tage magten over disse ting, en magt, som retteligen burde ligge i Grønland. I det øjeblik, den magt ligger, hvor den skal, skal jeg ikke blande mig længere, så er det Grønlands landstyres sag, men ansvaret ligger her, og